

En sag for Kwiatkowski 17. Man kysser ikke detektiver
Oversat af Flemming Andersen efter
Detektive küsst man nicht
© 2007 by Arena Verlag GmbH, Würzburg
Copyright © Danish Edition 2008 by CDR-Forlag Aps
Tryk: Clemensstrykkeriet A/S
ISBN 978-87-7841-455-7

Ekspedition:
Boghandlen eller direkte hos
CDR-Forlag
Skolebakken 11, DK-8000 Århus C
Tlf. 8612 3078
cdr@cdr-forlag.dk
www.cdr-forlag.dk

**Læs mere om Kwiatkowski-bøgerne
og deltag i konkurrencer om bog-præmier på:
www.cdr-forlag.dk**

Lige siden jeg brugte sut, har jeg været vild med at køre i elevator. I lang tid ville jeg oven i købet være elevator-fører – og det skulle selvfølgelig være i verdens højeste sky-skraber. Jeg kunne simpelthen ikke forestille mig noget bedre end at drøne 80 etager op og ned fra morgen til aften. Men så fandt jeg ud af, at en privatdetektivs arbejde alligevel var meget mere interessant.

Og så tabte jeg interessen for at blive elevator-fører – indtil jeg for et par måneder siden fik en ny sag.

Det hele begyndte en lørdag morgen lige før sommerferien.

Efter at min mor og jeg have tømt brødkurven og en stor kande kakao, ville jeg nyde et stykke af mine elskede Carpenters tyggegummi. Men min sidste pakke var tom – og det var min pung også.

»Du, mor,« sagde jeg.

»Mm,« brummede hun.

»Kan jeg låne en 10'er?«

Hun sænkede avisen. »Du får lomme penge i morgen,« sagde hun.

»Jeg har altså brug for noget tyggegummi,« tiggede jeg. »Du ved jo godt, at jeg ikke kan tænke uden tyggegummi!«

»Du har måske glemt, at du skylder mig 40 kroner,« sagde hun. »Og det har du gjort helt siden jul, min fine ven!«

»Du skal nok få dine penge,« lovede jeg.

»Meget snart!«

Jeg havde godt nok ikke nogen idé om,

hvordan jeg skulle skaffe pengene. Men det hjalp måske at tro fuldt og fast på det.

Min mor tog sin pung i køkkenskabet og stak mig en 10'er. »Du har en uge,« knurrede hun. »Hvis du ikke har givet mig mine halvtreds kroner til den tid, så gør du rent på badeværelset hver fredag.«

Der var ikke meget gang i Olgas butik. En tyk mand i en krøllet træningsdragt fik pakket to dyre, cubanske cigarer ind. En lille pige med munden fuld af slik købte en lykkepose mere. Så var det min tur.

»Hej, min søde ven,« hilste Olga mig.
»Hvor mange pakker skal du bruge?«

Jeg lagde 10'eren på disken. »Stik mig en enkelt,« sagde jeg. »Og stop lige det der med *min søde ven!*«

»Det er i orden,« sagde hun, gav mig pakken og lod 10'eren forsvinde ned i pengekassen. »For resten, så har jeg da en sag til dig. Er du interesseret?«

Sikke noget at spørge om! »Fyr løs!« sagde jeg.

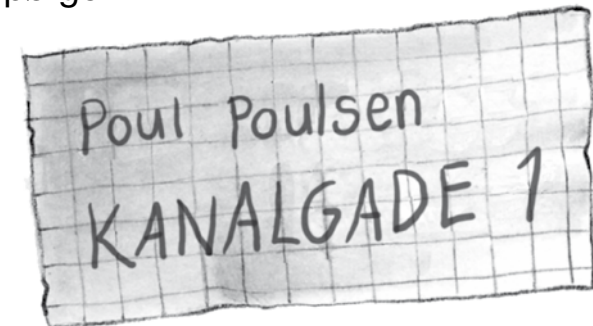
Hun stak mig en seddel.

»Hvad vil fyren have mig til?« spurgte jeg.

»Det aner jeg ikke,« svarede hun.

»Jeg skal hilse og sige, at du kan komme op til ham i morgen eftermiddag. Klokken fire, hvis du har tid. Han skal af sted til lufthavnen klokken fem. Han er pilot, forstår du.«

I mit arbejde som detektiv havde jeg ikke tidligere haft noget med piloter at gøre.

Men trods det kunne der ikke blive tale om at jeg opsøgte et vildt-fremmed menneske i hans hjem.

Og det sagde jeg til Olga.

»Poul er god nok,« garanterede hun.

»Men jeg siger alligevel nej.«

Hun tog en cigaret i munden uden at tænde den.

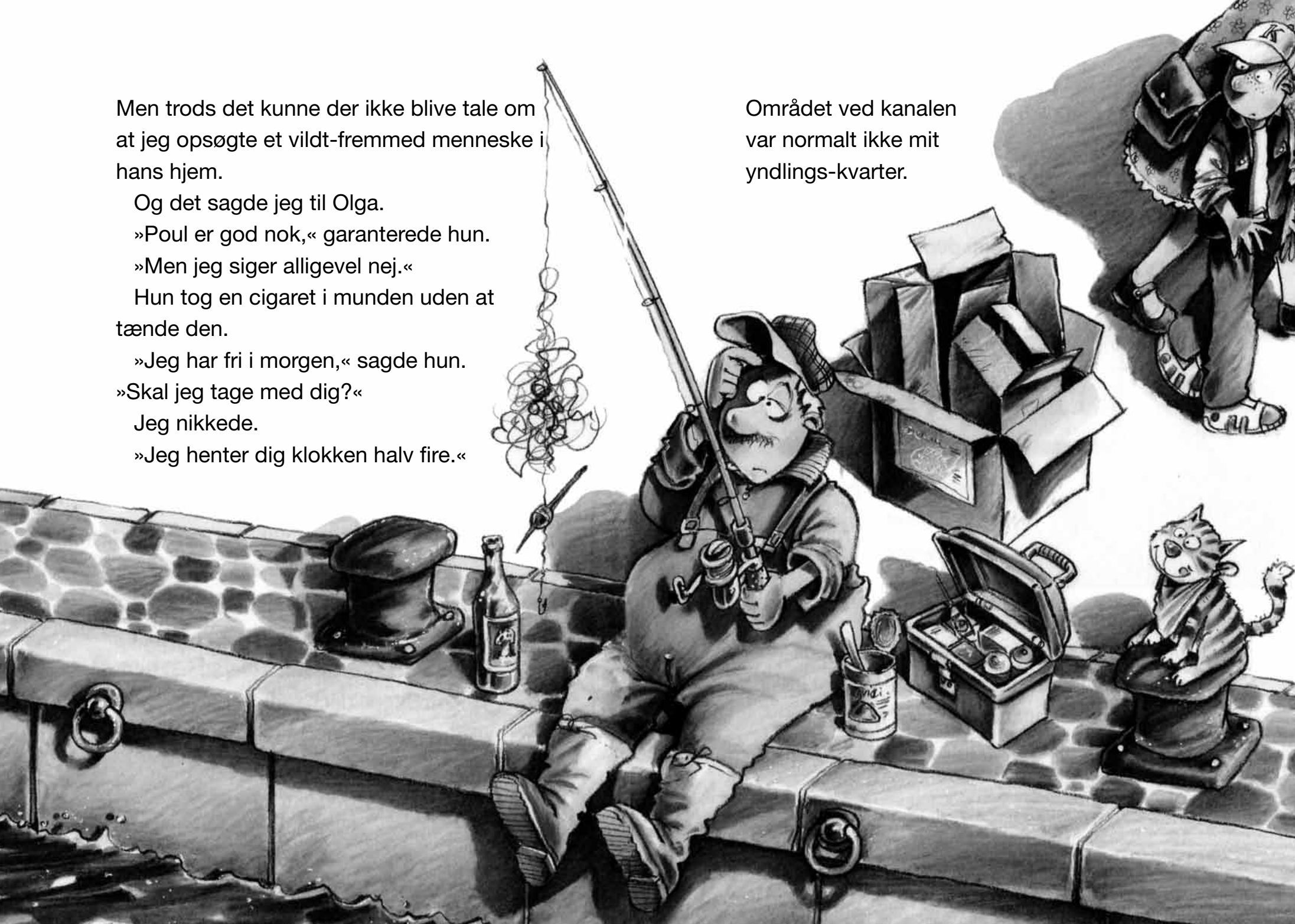
»Jeg har fri i morgen,« sagde hun.

»Skal jeg tage med dig?«

Jeg nikkede.

»Jeg henter dig klokken halv fire.«

Området ved kanalen var normalt ikke mit yndlings-kvarter.

Derfor havde jeg heller ikke fulgt med i, at der var blevet bygget et højhus. Med sine 80 etager havde det passet godt til New York. Eller til Shanghai.

Ved siden af indgangs-portalen stod der med store bogstaver:

Efter at vi havde ringet på, varede det ikke ret længe, før der lød et »Kom bare op!« fra højttaleren ved siden af døren.

På mindre end et minut kørte vi op på 37. sal med elevatoren.

Jeg havde aldrig kørt med en hurtigere elevator. I modsætning til mig, lod det ikke til, at Olga nød turen. Hun stirrede med store øjne på etage-numrene og så ud til virkelig at føle sig lettet, da elevatorens dør åbnede sig igen.

Piloten var en lille mand i blå uniform. Men han var virkelig stærk. Jeg var lige ved at gå i knæ, da han smilende trykkede min hånd.

»Det er så din detektiv,« sagde han til Olga. »Lidt ung, synes du ikke?«

Olga tog mig om skuldrene.

»Men han er den bedste, Poul. Den allerbedste.«

Jeg fik mig befriet af hendes omklamring og gik hen til vinduet.

Menneskene nede på gaden havde

forvandlet sig til myrer, bilerne til legetøj.

»Vildt!« udbrød jeg.

»Lad os komme til sagen,« sagde piloten og så på sit ur. »Der er nogen, der har forsøgt at bryde ind hos mig.«

Sikkerheds-låsen på hans hoveddør var blevet smadret, fortalte han. Desuden var der en eller anden, der havde løsnet skruerne ved dør-håndtaget.

»Var døren låst, da du kom hjem?« spurgte jeg.

Han nikkede.

»Er der blevet stjålet noget?«

»Ikke det, jeg ved af, Kwittewowski.«

»Kwiatkowski,« rettede jeg ham. Så spurgte jeg: »Er der andre end dig, der har nøgle til lejligheden?«

»Kun viceværten,« svarede han.

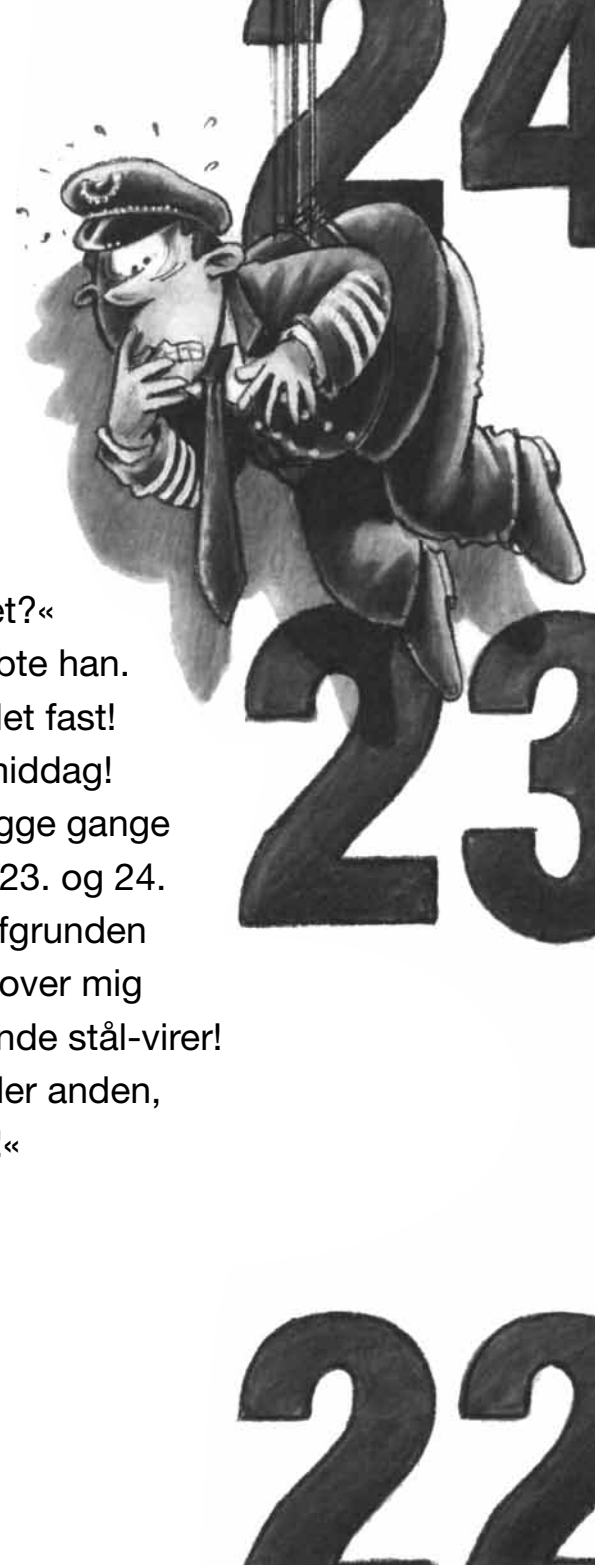
»Og hvad siger han til det hele?«

»Han sværger ved både sine børns og børnebørns liv, at han aldrig ville gå ind i min lejlighed uden min helt klare tilladelse,« sagde piloten.

»Er der ellers noget?«

»Ja, mon ikke!« råbte han.

»Elevatoren har siddet fast! I aftes og her til formiddag! Og jeg var i den! Begge gange sad jeg fast mellem 23. og 24. sal. Helt fast. Med afgrunden dybt under mig! Og over mig ikke andet end to tynde stål-virer! Tro mig, der er en eller anden, der er ude efter mig!«

Underlig fyr, tænkte jeg. Han flyver i en metal-dåse titusind meter oppe over skyerne hver eneste dag, og så flipper han helt ud, fordi en elevator går i stå.

»Hvad skete der så?« spurgte jeg.

»Jeg trykkede selvfølgelig på HJÆLP,« svarede han. »Men det tog alligevel et kvarter, før elevatoren satte i gang.

»Var du alene?«

Han nikkede.

»Det med elevatoren kan godt være sket helt tilfældigt,« sagde jeg.

»Hvad så med den ødelagte lås?« blandede Olga sig. »Var det også helt tilfældigt, Kwiatkowski?«

»Næ,« sagde jeg.

»Jeg ville allerførst have ringet til politiet,« sagde Poul Poulsen. »Men Olga siger, at du er bedre end enhver politimand.«

Det havde hun i hvert fald ret i.

»Vil du tage sagen?« spurgte han.

Jeg nikkede.

»Hvad skal du have i honorar?« spurgte han. »Jeg har hørt, at du forlanger fem pakker tyggegummi, hvis du opklarer en sag.«

I samme øjeblik sagde det bare pling inde i hovedet på mig. Jeg vidste pludselig, hvordan jeg måske kunne slippe for at gøre rent på badeværelset hver eneste uge.

»Denne gang koster det 50 kroner,« sagde jeg.

